

1ste Stykke for det Tilfælde, at Redskaber udsættes fra begge Bredder mod hinanden, fastsætter, at ingen af dem maa „bringes Midtstrømslinien nærmere, end at der i Midten af Vandløbet bliver et aabent Rum af $\frac{1}{3}$ af dets Bredde“. Det synes at forudsætte, at Midtstrømslinien altid ligger i Midten af Vandløbet, en Forudsætning, der langtfra altid stemmer med de virkelige Forhold. Denne Bestemmelse stammer fra Loven af 5. April 1888 § 50, medens Kommissionen af 1873 i sit Forslags § 55, 2det Punktum, for dette Tilfælde foreslog, at „der, hvor Vandløbet er dybest, skal være et aabent Rum mellem disse Indretningers Endepunkter i en Bredde af $\frac{1}{3}$ Del af Vandlejets fulde Bredde, dog ikke udover 3 Alen“. Dette er selvfølgelig bedre i Overensstemmelse med den sproglige Forstaaelse af Ordene „Midtstrømslinie“ og „midtstrøms“, jfr. 1ste Punktum, hvorefter det er en Linie, der gaar midt i den virkelige Strøm.

Som det af det udviklede vil ses, gives der herefter 3 Forstaaelser af midtstrøms eller 3 Alternativer, om man vil, nemlig den gamle Midtstrømslinie, der kan ligge helt udenfor Vandløbet, den egentlige Midtstrømslinie, der ligger midt i Strømmen, men godt kan ligge meget nær den ene Bred, og Midten af Vandløbet, som dette indenfor de naturlige Bredder — bortset fra Engoversvømmelser paa enkelte Aarstider — iøvrigt til enhver Tid efter Middelvandstanden former sig. Medens man under Forarbejderne til Lovene af 26. Marts 1898 og 4. Maj 1907 ikke har været opmærksom paa disse Tvivlsspørgsmaal i deres hele Rækkevidde, vil det være ønskeligt, at der nu saavidt muligt gøres Ende paa denne Usikkerhed, og naar der da skal træffes Afgørelse af, hvilken Grænselinie der bør vælges ved Fastsættelsen af Lodsejernes Fiskeriret efter Lovens § 1, har man ment at burde foreslaa den sidstnævnte: Midten af Vandløbet, ligesom man ved Fastsættelsen af Grænsen mellem Naboers Ret til Fiskeri i Konsekvens heraf har ment at maatte vælge den Linie, der paa ethvert Punkt ligger lige langt fra hver Nabos Jordlod.

For saa vidt der herimod maatte indvendes, at Grænselinien i Tidens Løb vil kunne forrykkes, kan dette ikke anses for mere uheldigt end ved Jordlodder, der grænser til Søterritoriet. Disses Grænser forrykkes stadig ved Havets Til- eller Bortskylning af Land. I hvert Fald er Midtlinien som Grænse formentlig at foretrække for den egentlige „Midtstrømslinie“, der kan forrykkes som Følge af *Strømmens* skiftende, usikre og ubestemmelige Løb og Omfang, medens Midtlinien kun kan undergaa Forskydninger som Følge af Forandringer af hele *Vandløbet*. Ved Søer, hvor der slet ingen Strøm findes, vil *Midtstrømslinien* derhos slet ikke kunne anvendes. Ligeledes maa Midtlinien være at foretrække for „den gamle Midtstrømslinie“, hvis Beliggenhed vil være ganske umulig at paavise, idet det altid vil være en Skønssag, hvor langt man vil gaa tilbage i Tiden, og forbunden med de største Bevisvanskeligheder i Enkeltheder at gengive, hvor denne Linie i gammel Tid har gaet. Endelig vil den for Fiskeriet kunne medføre urimelige Resultater, idet en Lodsejer paa Grundlag af gamle Dokumenter, Kort m. v. vil kunne rejse Tvistigheder og Paa-stande om at besidde hele Fiskeriet paa et Vandomraade. Man har ogsaa fundet en Støtte for at forkaste „den gamle Midtstrømslinie“ i den Omstændighed, at Landmaalingen og Matrikulsvæsenet ifølge Oplysninger, indhentede i Landbrugsministeriets Matrikulskontor, ved Opmaaling af Jordlodder, tilgrænsende Søer og Vandløb, ikke indlader sig paa vidtløftige Undersøgelser af ældgamle Tilstande, men holder sig til en Opmaaling af Lodderne paa Grundlag af den faktiske Tilstand, om end det undertiden — ganske vist uden nogen Hjemmel — ses hævdet, at Opmaaling bør finde Sted paa